

– Ами хайде! Твоят занаят какъв е?

– О-о-о, моят занаят, моят занаят е – пия две каци вода, две филии хляб ям, два казана мангжа изяждам.

Тръгнали сега и четиримата, вървели що вървели, вървели що вървели, хоп – излязъл им още един човек.

– Къде, бе?

– Ами, отиваме с тоя приятел при царя, зет да му става.

– Да ида и аз с вас?

– Ами, хайде! – тръгнали.

Станали пет човека.

– Ами твоят занаят какъв е?

– Моят занаят какъв е – изпечете една филия хляб в огъня, аз ще вляза вътре и ще я замразя.

И така се събрали пет човека. Вървели и отишли при царя.

– Царю, дойдохме тоя момък зет да ти стане.

– Ей, ми що бе? Ще се хванем на бас, ако го спечелите, нека да ми е зет. Слушайте сега: ето на това място има чешма. Моята щерка ще иде там. Който дойде най-напред, печели баса.

Тръгнала дъщерята, да отиде при чешмата. Този с големите крачки – тап, една крачка и отишъл при момата. Тя вече пристигала при чешмата, а той – пред нея. Налели вода и тръгнали да се връщат. И дъщерята, за да не спечелят баса, сегнала да почива. Извикала момъка главата му да пощи. Докато му пощела главата, той заспал, а тя станала да се връща.

Добре ама този дето удрял земята и слушал:

– Абе – удря един юмрук, слуша, – охо-о-о, той заспа!

– Хайде де?!

– Спи.

Оня се разсънил. Гледа – момата я няма. Тап, една крачка, и в двореца, а дъщерята пристига след него.

– И пак, царю, спечелихме баса.

– Е-е, нищо де, има и втори бас.

– Е-е, какъв бас има? Твоят втори бас какъв е?

– Моят втори бас е да сложа един юмрук, да легна и да слушам в цяла България какво приказват. Слагам юмрука си и казвам.

Приятелят, който можел да слуша, сложил юмрука си и казал какво си говорят. Спечелили пак баса.

– Още един бас имам.

– Ами, какъв бас имаш?